

Παράδεισος: Η ουράνια πατρίδα μας!

Γράφει ο π. Αντώνιος Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες είναι γεγονός ότι όλοι μας, λίγο-πολύ, είμαστε υπερήφανοι για τον τόπο καταγωγή μας και όσα χρόνια και να λείπουμε από αυτόν, πάντα είναι μια γλυκιά ανάμνηση και στη ψυχή μας υπάρχει η προσδοκία να γυρίσουμε σε αυτόν, όσο μακριά και να απέχουμε και να εγκατασταθούμε ξανά εκεί! Όλοι έχουμε την πατρίδα μας την Ελλάδα, ως σημείο αναφοράς και την επιμέρους πατρίδα μας, τον νομό, την πόλη ή το χωριό ως ειδικό σημείο αναφοράς και καταβολής γι' αυτό που είμαστε σήμερα, όσα χιλιόμετρα και να απέχουμε γεωγραφικά από αυτό. Όμως σαν ανθρωπότητα μήπως έχουμε όλοι μια κοινή πατρίδα; Τι εννοούμε φυσικά θα εξηγήσουμε παρακάτω, ας ξεκινήσουμε!

Ο τόπος καταγωγής κάθε ανθρώπου, πάντα προσδιορίζει και είναι βασικό σημείο αναφοράς, της ταυτότητας και της αυτοσυνειδησίας κάθε προσώπου που έχει ιστορική μνήμη και ψάχνει καταβολές και ρίζες που προέρχεται ο ίδιος, αλλά και οι πρόγονοί του πριν από αυτόν. Άνθρωποι, γονείς, αδέρφια, συγγενείς, φίλοι, σχολείο, Εκκλησία, τοπία, μυρουδιές, φωτογραφίες, αντικείμενα, αναμνήσεις της παιδικής και εφηβικής μας ηλικίας τα κουβαλάμε μαζί μας όσα χρόνια και να έχουν περάσει και όσο γεωγραφικά απέχουμε μακριά και κάτι παρόμοιο ή αντίστοιχο μας τα θυμίζουν και τα επαναφέρουμε στη μνήμη μας πολλές φορές και φυσικά

οι συγκρίσεις με τα αντίστοιχα μεγέθη στον τόπο που βρισκόμαστε, όσο και να συνηθίσαμε, είναι συνεχής και διαρκής.

Κατά την Εκκλησία μας και την Αγία Γραφή, όλοι οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια γιατί καταγόμαστε καταρχήν από τους Πρωτόπλαστους, τον Αδάμ και την Εύα, αλλά και γιατί όλοι βγαίνουμε από την κολυμβήθρα-μήτρα της Εκκλησίας μας κατά το Βάπτισμά μας και γιατί στη συνέχεια όταν κοινωνούμε, ρέει μέσα μας το ίδιο Σώμα και το ίδιο Αίμα του Σωτήρος μας Χριστού, στο κοινό Άγιο Δισκοπότηρο! Όπως λένε οι πατέρες της Εκκλησίας μας όποιος μεταλαμβάνει γίνεται **«σύσσωμος και σύναιμος Χριστού»** και επομένως ενώνεται με τον ίδιο τον Χριστό αλλά και μεταξύ μας όλοι οι πιστοί μαζί!

Την Κυριακή της Τυρινής η Εκκλησία μας, φυσικά όχι τυχαία, μας θυμίζει στο συναξάρι της, μια παγκόσμια πρωταρχική καταστροφή, τραγικότερη από κάθε άλλη μεταγενέστερη στην παγκόσμια ιστορία : **«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ»**. Πρόκειται για την πτώση των πρωτοπλάστων οι οποίοι έχασαν τον Παράδεισο και εξορίστηκαν στη γη, όχι τόσο γιατί έφαγαν από τον απαγορευμένο καρπό-του **«Ξύλου της Ζωής»**, αλλά κυρίως γιατί δεν μετανόησαν γι' αυτό, όταν ερωτήθηκαν σχετικά από τον Θεό και άρχισαν να ρίχνουν τις ευθύνες ο ένας στον άλλον και στη συνέχεια στον ίδιο τον Θεό!

Τι είναι λοιπόν ο Παράδεισος; Η πρωταρχική κατάσταση και πατρίδα όλων, άσχετα ότι δεν ζήσαμε εκεί λόγω της εξορίας των Προπατόρων, ταυτόχρονα όμως αποτελεί εκτός από καταγωγή (κατά χάριν πάντα όχι οντολογικά που είναι μόνο του Θεού) αποτελεί και την προοπτική όλων των ανθρώπων, αλλά ιδιαιτέρως είναι ενεργοποιημένη (ή θα έπρεπε να είναι τουλάχιστον) από τα όσα είναι μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας και αποτελεί κληρονομιά όσοι μείνουν πιστοί μέχρι το τέλος και Ορθόδοξοι αλλά και Ορθόπρακτοι με έργα φιλανθρωπίας όπως βλέπουμε κατά το Ευαγγέλιο της κρίσεως.

Ενώ όλα αυτά είναι ευλογία για τον άνθρωπο και έπρεπε όλους να μας χαροποιούν αλλά και να μας λυπούν ταυτόχρονα όσο μένουμε μακριά από την κοινωνία μας με τον Θεό που είναι τώρα τρόπος μετοχής και μετά

την Δευτέρα Βασιλεία Του θα είναι και τόπος, ταυτόχρονα αποτελεί και τραγικότητα για τους ανθρώπους οι οποίοι είτε αγνοούν είτε λόγω των ηδονών, του σαρκικού φρονήματος και των παθών και της αμαρτίας, μένει δεμένος με τα επίγεια και νομίζει «Ότι εδώ (η γη) είναι ο παράδεισος εδώ και η κόλαση» όπως λένε πολλοί με ελαφριά την καρδιά! Ναι έχουν ένα δίκιο ότι τα προγευόμαστε από εδώ, αλλά δεν είναι εδώ, γιατί πολύ απλά εδώ είναι ο τόπος της Εξορίας μας όπως αντίστοιχα ήταν η Αίγυπτος ή αργότερα η Βαβυλώνα για τους Εβραίους.

Επομένως να συνειδητοποιήσουμε από που προερχόμαστε και που οφείλουμε να πάμε! Ας καταλάβουμε ότι η ζωή μας υπάρχει για να μετανοήσουμε και να αξιοποιήσουμε αυτή την μοναδική ευκαιρία που μας δίνεται για να μετανοήσουμε και να ενωθούμε με τον Θεό! Να αφήσουμε τα επίγεια για τα Ουράνια, τα φθαρτά για τα Άφθαρτα, τα προσωρινά για τα Ουράνια και όλα θα αποκτήσουν νόημα! Όχι φυσικά δραπετεύοντας από την ζωή, αλλά να την ζήσουμε πραγματικά με τις μικρές χαρές της και την ομορφιά της, αλλά δεν μπορεί να συγκριθεί με τίποτα με τον παράδεισο, την Εδέμ, τον τόπο τρυφής όπου είναι ο Κύριος και οι Αγγέλοι Του γιατί μετά περιμένει η Κόλαση που υπάρχει για τον Διάβολο και τους αντίστοιχους εκπεσόντες Αγγέλους του και όσους δυστυχώς παραμείνουν αμετανόητοι! Ας μην είμαστε σε αυτούς δεν αξίζει! Αμήν!

***Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κόρμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.**